

DIEVIŠĶĀ MĪLESTĪBA

. . . kad mēs tikko kā aizbraucām no sanāksmes un gribejām apciemot vienu sievieti, mūsu draudzeni, Doblmana kundzi tur Edmontonā, Albertā. Un mēs atradāmies tikai trīsdesmit kilometrus no Kanādas robežas, kad saņēmām ziņu, ka mans brālis mirst. Tāpēc mēs griezāmies atpakaļ cauri sniegputenim un devāmies atpakaļ mājās, tā sanāca, ka mēs bijām izbraukumā vienpadsmit dienas. Mēs atbraucām vakar vēlu vakarā un aizgājām gulēt vēlu nakti, bet šorīt agri cēlāmies, tāpēc bijām ļoti noguruši.

2 Taču, tikko kā es atbraucu pie savas mammas, kad mēs tikām līdz vietai, kur mēs atkal varējām pazvanīt, viņa sacīja: “Tur jau bija brālis Nevils.” Draugi, tas ir īsts gans. Tas ir kaut kas . . . Mēs, protams, to augsti vērtējam. Un tā, tas varbūt nav . . . Varbūt ar jūsu tuviniekiem nekas tāds vēl nav noticis, varbūt. Taču krīzes stundā, kad tu zini, ka kaut kas ir noticis, un zini, ka tavš draugs būs cieši līdzās. Un viņš steidzās pie mana brāļa.

3 Un, kad es atbraucu, tikko kā es ienācu, tikai pārgērbos un uzreiz devos turp. Ko es ieraudzīju tajā istabā lūgšanā, ja ne brāli Nevilu; viņš lūdzās tur istabā kopā ar Hovardu.

4 Es—es esmu par to pateicīgs. Un labāk es—es pateikšu to no šejienes, no platformas, kā es vienmēr esmu teicis: “Labāk es uzdāvināšu tev rozes pumpuriņu tagad nekā veselu vainagu, kad tu būsi jau miris.” Tas ir jādara tieši tagad.

5 Un es augsti vērtēju brāli Nevilu. Es zinu, ka mēs visi šajā draudzē esam pateicīgi par šo cēlo draudzes ganu. Vienkārši, lai parādītu viņam, cik ļoti mēs viņu novērtējam, paceliet, lūk *šādi*, rokas pretim Dievam. Tieši tā. Paldies. Tas patiešām ir kaut kas tāds, ka . . .

6 Es devos mājās; es pateicu savai sievai. Es sacīju: “Dārgā, kad es aizbraucu un piekļauvēju pie durvīm . . . Steidzot pa gaiteni, izlasīju kliniskos datus, lai zinātu, kas isti nebija kārtībā. Un devos turp, un es izdzirdēju, ka tur iekšā kāds ir. Un es piekļauvēju pie durvīm. Es nodomāju, ka kāds tur sarunājas. Viņi tur sēdēja gultā ar savu, ar savu Bibli, viņu abu galvas bija noliektas, lūgšanā Dievam, kad es ienācu. Es neko citu nevarēju izdarīt, kā vien pievienoties viņiem lūgšanā.”

7 Un—un tāpat lūgšanā es saku Dievam, ka es augsti vērtēju istu draugu un istu draudzes ganu. Un lai mans brālis Nevils ilgi dzīvo šai pasaulē, lai kalpotu Tam Kungam. Es ticu, ka Dievs turēs viņu šeit daudzus, daudzus gadus, lai kalpotu Viņam, šo cēlo cilvēku. Tas pieskārs manai sirdij stiprāk kā jebkas cits, jau sen nekā tāda nebija bijis.

⁸ Lūk, parasti, lūk. . . Svētdienas skolas mācībstunda bērniem vēl nav beigusies. Tāpēc es nodomāju, ka varbūt, iespējams, mēs palūgsim par slimajiem. Es neesmu paziņojis, ka atbraukšu lūgties par slimajiem. Taču, ja šeit vajag par kādu palūgt, tad mēs vienkārši par viņiem palūgsim.

⁹ Un tā, māsa Gerti, lūdzu, atnāc un nospēlē mums *Tas lielais Ārsts*. Un mēs paprasisim mūsu dārgo Debesu Tēvu, lai Viņš svētī tos, kuriem Viņš šorīt ir vajadzīgs. Un pēc tam mēs gribam, lai visi tie slimie un ar kādu vajadzību, lai vienkārši sanāk ap altāri.

¹⁰ Ja es neklūdos, vai tur nestāv Nellija Sanderā? Ak! Lai Dievs tevi svētī, Nellij. Jau ir pagājuši divdesmit pieci gadi. Lai Dievs tevi svētī, Nellij. Es pirms britiņa paskatījos un ieraudzīju tevi. Un es negribēju, lai tu domā. . . ka es skatos, kādu pētu. Es turpināju atskatīties un man šķita, ka tas ir kāds līdzīgs Nellijai.

¹¹ Nevieni no jums šeit droši vien neatceras. Iespējams, daži no jums. . . Cik daudzi no jums atceras Nelliju Sanderu? Nu, protams. Un viņa bija viena no pirmajām šī lūgšanu nama apmeklētājām. Viņas bija tuvas draudzenes un māsas Kristū ar manu mirušo sievu. Un viņas. . . Viņa šeit apprecējās ar vienu no Amerikas Brīvprātīgajiem, ar virsnieku tajā kustībā. Un viņš, mūsu brālis, ir aizgājis pie Dieva. Atstādams viņu, man šķiet, ar diviem dēliem, manuprāt; nu, ar dažiem bērniem, daži no viņiem vēl iet skolā. Un Nellija palika viena, un viņai tieši sākas tas lielās nervozitātes un pārdzīvojumu vecums. Viņa pazvanīja man, lai es palūgtu, kad es biju sanāksmēs Finiksā, Arizonas štatā. Daudz kas nāk atmiņā, Nellij, kad uz gridas vēl bija skaidas, un jūs ar Houpu, tā meitene Edkoka un daudzi no jums reiz bijāt šeit. Tas bija pirms daudziem gadiem, pirms divdesmit pieciem gadiem. Tie man ir aizskrējuši. Mēs—mēs ātri traucamies pa šo ceļu, tā tas ir.

¹² Nu, lai Dievs tagad ir ar tevi. Tie, kuri ir slimi un grib pienākt pie altāra aizlūgšanai, mēs ar mūsu ganu kopīgi par jums palūgsim. Nāciet uz priekšu.

¹³ Pēc tam neliela, uzreiz pēc tam būs neliela svētruna tieši jums, sludināšanas kalpošana. Gribētos, lai jūs paliekat. Mēs atlaidīsim svētdienas skolas kalpošanu, kad beigsies aizlūgšana par slimajiem. Un mēs uzreiz pāriesim uz nākošo kalpošanu, un man ir daži paziņojumi.

Šis lielais Ārsts ir tagad šeit,
Šis līdzjūtīgais Jēzus,
Viņš runā, lai sirdis priecātos,
Ir viens tik vārds, ak, Jēzus.

¹⁴ Un tā, vienkārši pacentīsimies ieiet šīs lūgšanas sadraudzībā, par dziedāšanu viens otram, zinādami, ka Dievs ir šeit un ir apsolijs atbildēt.

¹⁵ [Brālis Nevils saka brālim Branhamam: “Vienai māsai ir vajadzīga lūgšana.”—Tulk.] Jā, jūs visi nokāpsiet lejā un

palūgsim par viņu, par to kundzi, kura tur sēž. Protams. Labi, brāli Nevil, vai atnāksi šurp un man palīdzēsi?

¹⁶ Tagad esiet cik vien iespējams godbijīgi, mazie draudzīņi ieņem savas vietas. Un tagad palūgsim, lai tad, kad mēs iesim svaidīt slimos un nomocītos, mums būtu ticība Dievam, lai ticētu. Ticiet, ka Dievs to izdarīs.

¹⁷ Un tā, jūs visi šai zālē, kuri šodien ir veseli, kuriem nevajag iznākt pie altāra, vienkārši aizdomājieties, ka jūs šurp atveda tieši Dieva žēlastība. Tagad lūdziet par tiem pārējiem, kuri ir pie altāra, veci un jauni.

¹⁸ Kā ir pieņemts šajā lūgšanu namā, mēs sūtām draudzes ganu, lai viņš svaidītu. Mēs lūdzam par viņiem. Un pēc tam prasām draudzes ganam viņus svaidīt. Es eju kopā ar viņu, uzlikdams rokas slimajiem, bet viņš tajā laikā viņus svaida. Svētie Raksti: "Svaidiet slimos ar eļļu Tā Kunga Vārdā. Uzlieciet viņiem rokas, un viņi kļūs veseli." Tie ir Raksti!

¹⁹ Un tā, visi kopā nolieciet galvas, kamēr mēs kopīgi pienesīsim lūgšanu par slimajiem.

²⁰ Mūsu Debesu Tēvs, mēs tieši tagad pazemīgi nākam Tavā Dievišķajā Klātbūtnē par tiem, kuriem ir vajadzība, slimie, tie, kuri nevar sev palīdzēt. Un daudziem no viņiem, Tēvs, ārsts vairs nevar palīdzēt. Neko vairs nevar izdarīt, ja vien viņiem netiks parādīta Tava žēlastība. Šodien es pazemīgi lūdzu, Dievs, no visas sirds, līdz ar šo mazo draudzīti, lai varena Svētais Gars, kurš šobrīd ir šeit, apstiprina Kunga Jēzus Vārdu, kas saka: "Kur vien divi vai trīs būs sanākuši Manā Vārdā, Es būšu viņu vidū. Ja viņi kaut ko palūgs attiecībā uz kaut ko, viņi to saņems." Tas ir Tavs Mūžīgais Vārds, Kungs, kas bija izteikts pat vēl pirms pasaules radīšanas, tas tika iedots mums caur to Pravieti, caur Pašu Dieva Dēlu.

²¹ Lūk, šobrīd tā ir mūsu dziļā vēlēšanās, Tēvs, lai Tu dziedini slimos, tos ar vajadzību, kuri atrodas šeit pie altāra. Es lūdzu, lai tieši tagad Tu ikvienam dāvā īpašu ticības svētību. Lai tad, kad mēs iesim, Tavs kalps un es, iesvaidīt un uzlikt rokas šiem cilvēkiem, lai Svētais Gars vienkārši padziļina sirdi ticību un lai ikviens tiek dziedināts. Mēs lūdzam Kristus Vārdā, Viņa dēļ.

²² Tagad, ar noliektām galvām, ikviens ir lūgšanā, draudzes gans un es iesim aizlūgt. [Pārtraukums lentas ierakstā. Brālis Branhams un brālis Nevils lūdzas par slimajiem.—Tulk.]

Debesis un zemi Tu piepildi,
Debesis un zeme Tevi slavē,
Ak, Kungs, Visaugstākais.

²³ Mūsu Debesu Tēvs, mēs tagad pateicamies Tev par svētdienas skolas nodarbību, kas savilņoja mūsu sirdis. Ļauj mums apjozties šajā ritā un iziet no neticības cietumiem, un būt brīviem savā staigāšanā. Mēs zinām, ka Tā Kunga eņģelis ies

mums pa priekšu, apstiprinot Dieva Vārdu un atbrīvojot ikvienu no mums no baiļu un slimību, un briesmu, un kaišu, un ciešanu cietumiem, jo Dievs to ir apsolijs. Katrs, kas šorīt ir ieslodzīts tādos apstākļos, lai šodien pār viņiem uzspīd Dieva Gaisma. Un lai viņi aiziet prom no šejienes kā veseli cilvēki. Paldies Tev par vēstījumu un par Tavu Vārdu, par Svētā Gara vadību. Dāvā šīs svētības, Tēvs. Un esi tagad ar mums šī rīta sludināšanas dievkalpojumā, kad tiks sludināta tā nelielā svētruna. Mēs lūdzam Kristus Vārdā. Āmen.

²⁴ Un tā, vēl tikai mazu britiņu, tie, kuriem ir jādodas prom, vienkārši pastāvēsim, kamēr mēs nodziedāsim kādu dziesmu. Tie-... *Paņem dārgo Jēzus Vārdu*. Tie, kuriem ir jāiet, varat doties prom. Tie, kuri var palikt vēl trīsdesmit minūtes, mēs priecāsimies, ja jūs paliksiet. Labi.

Paņem Jēzus svēto Vārdu,
Sāpju bērns un...

Pagriezieties un paspiediet roku kādam, kas ir jums blakus.

...viņš dos mieru dvēselei,
Ņem To līdz zemē plašā.

Dārgais Vārds, dārgais Vārds; Salds ir man!
Salds ir man!

Prieks līdz debesīm...

[Brālis Branhams runā ar kādu uz platformas—Ed.]

Un...

²⁵ Āmen. Apsēdieties. Un lai Tas Kungs jūs patiešām bagātīgi svētī. Es tikko kā ievēroju, ka mums šeit ir *Ticības Vēstnesis*, tā mazā programma, avizīte, kas ir brālim Jāzepam Bozē Čikāgā, ļoti jauks brālis. Mēs vienmēr... Man ar viņu ir ļoti laba sadraudzība. Mēs labi pavadām laiku ik reizi, kad atbraucam uz Čikāgu. Un atkal biju pie viņa pirms pāris dienām. Un tie ir par brīvu. Vienkārši atnāciet un paņemiet sev kādu, kad dievkalpojums būs beidzies. Tie stāvēs, lūk, šeit.

²⁶ Un tā, mēs ļoti priecājamies, ka daudzi no jums joprojām turas pie Kristus. Un tagad es aizņemšu tikai nelielu britiņu no jūsu laika, man vienkārši gribētos kaut ko pateikt, jo es taču esmu šeit pie jums.

²⁷ Es esmu noguris. Man ir vāja balss. Un man bija vairākas lielas sanāksmes. Indianapolisā bija liela, smaga sanāksme. Un tovakar mēs bijām tik laimīgi redzot, kā simti nāca cauri tam lūgšanu namam, kur sēdēja aptuveni desmit tūkstoši cilvēku, nāca priekšā, lai tovakar atdotu savu sirdi Kristum.

²⁸ Un Rasels Fords un pārējie, viņi bija tādā sajūsmā. Un—un tas darbs, ko iesāka Keidls, brālis Keidls pirms daudziem gadiem, joprojām turpinās. Ziniet, man gribētos, lai arī man kādreiz būtu tamlīdzīga vieta. Tā ir viena no varenākajām vietām, kādas es esmu redzējis, tas ir, kā tas bija izveidots. Un

tajā vienkārši kaut kas ir. Varbūt es esmu temperamentīgs. Kad es redzu varenu darbu, ko kāds ir uzsācis, man tas simpatizē.

²⁹ Un tā, es esmu aizsmacis, bet mēs bijām kalnos, mēģinot tikt līdz vienai slimai sievietei, mūsu draudzenei, tur tālu Kanādā. Mēs jau teju vai šķērsojām robežu, kad es saņēmu ziņas par to, ka mans brālis mirst, un mēs devāmies atpakaļ. Un mēs braucām visu to dienu un visu to nakti, mēs nosēdējām tajā mašīnā desmit dienas. Tāpēc varat iedomāties, kāda šorit ir mana pašsajūta un.

³⁰ Un, taču es vēlreiz jums visiem pateicos par lūgšanām par manu brāli, jo viņš, šķiet, atkal ir ceļā uz atveseļošanas. Dievs dod viņam vēl vienu iespēju. Un tāpēc es—es pateicos jums, un es slavēju Dievu par visu.

³¹ Vēl ir jāpieņem daudzi svarīgi lēmumi. Tuvojas vispasaules tūre. Man sejā mirdz Āfrika. Un visvisādās vietas, tāpēc es nezinu, kur doties, it visur, it visur. Un tieši tagad tiek organizētas aptuveni, vismaz desmit vai vairāk lielas, ārkārtējas konferences, un visi aicina atbraukt. Nākošajās divdesmit četrās stundās man ir jāpieņem kaut kāds lēmums, nākošajam solim. Tāpēc lūdziet par mani. Lūdziet par mani. Un man—man ir vajadzīgas jūsu lūgšanas.

³² Es ceru, ka jums šeit priekšā ne pārāk stipri traucē tas, ka uz britiņu ir izslēgts ventilators.

³³ Savā dzīvē es—es daudz ko esmu pārdzīvojis, būdams izbraukumos Tā Kunga dēļ, esmu bijis visdažādākajos apstākļos, slimību un—un spītālības vidū. Un esmu apskāvis lepras slimniekus un spiedis viņiem roku, un—un kādas tik nebija tās slimības. Un apmeklējis viņu izolatorus un nometnes, un visu ko tādu teju vai pa visu pasauli.

³⁴ Un es—es—es vairs neesmu puišelis. Nellij, es domāju, ka tu to saproti. Un es tuvojos tam vecumam. . . Tad es tur nesen izdzirdēju par brāli Bosfortu, kuram ir gandrīz deviņdesmit gadu. Un viņš, kad es biju Indianapolisā, viņš bija dabūjis sirdi asins trombu. Viņš jau bija nāves agonijā sirds dēļ, zaudēja samaņu. Bosforta kundze pazvanīja, lai es par viņu palūgtu.

³⁵ Es devos turp, un mēs to paziņojām un sākām lūgties. Nākošajā dienā viņš man pazvanīja un sacīja: “Man kaut kā gribētos pabūt pie tevis sanāksmē.” Tad es jūtu, ka šis četrdesmit septiņu gadu vecums, ka man būtu par sevi jākaunas. Bet vienkārši—bet vienkārši tā laikam ir tā cilvēciņa daļa.

³⁶ Taču, ak, cik tas ir vērtīgi un cik brīnišķīgi! Nekas nelīdzināsies glābšanai! Būt glābtam! Taču jūs neaptverat, draugi, esmu pārliecināts, ka velns ar visiem spēkiem cenšas jums neļaut, (viņš tā dara man) apjaust, kāda ir dvēseles vērtība. Vai jūs vispār spējat iztēloties, kas tas ir un ko nozīmē Mūžība, un cik ilgi jūs būsiet tādā stāvoklī? Saprotat? Aptveriet, šis ir tas laiks, kad jūs pieņemat lēmumu visai Mūžībai.

37 Aizpagājušā svētdienā pie jums šeit, manuprāt, es sludināju par paļāvību, par spēku, ko Dievs ir apsolījis; un jūs iepriekš nolēmis, un aicinājis jūs pirms pasaules radišanas, un ierakstījis jūsu vārdu Savā Grāmatā. Jums ar to nebija nekāda sakara. To izdarīja Dievs. Vai tad tas nav brīnīšķīgi? Tas Jērs tika nokauts pirms pasaules radišanas, bet (kā?) tas istenojās tikai četrus tūkstošus gadus vēlāk. Taču, Dievs, kad Viņš to izrunāja, tad Viņam bija tas jādara, jo Viņam ir jātur Savs Vārds. Taču vienlaicīgi tas Jērs bija uzrakstīts jūsu . . . jūsu bijāt uzrakstīti līdz ar Viņu. “Mūsu vārdi tika ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā,” nevis tovar, kad mēs atnācām pie Kristus, bet “pirms pasaules radišanas,” tā ir teikts Bibelē. Tāpēc, lūk, kas ir tā garantija. Un brālis šorīt par to runāja šajā apbrīnojamā svētdienas skolas lasījumā.

38 Un tā, vienkārši izlasisim kaut kādu Rakstu vietu, vienkārši tādai nelielai . . . Es gribu . . . Vienkārši man kaut kas ir uz sirds. Man vienkārši gribētos par to britiņu parunāt, un tad mēs dosimies prom. Un gaidīsim kalpošanas atkal šovakar. Un tā, nesen, kad biju ceļā, man sirdi atnāca vēstījums, un es gribu, ja Dieva griba, ja es atgriezīšos šurp nākamsvētdien no rīta, sākumā izteikt to šajā dievnamā. Vienkārši man uz sirds ir kaut kas par to laiku.

39 Es devos uz vienu vietu paēst. Un es nodomāju: “Vai tiešām es jūku prātā? Kas ar mani notiek? Es nevaru ciest to mūziku un visu to dražu, kas viņiem ir šodien, tās muļķa sievietes, kuras dzied: ‘No mūsu ziloņkaula pilīm,’ vai . . . un visu ko tādu.” Es sacīju: “Droši vien kaut kas nav ar mani kārtībā.”

40 Bet Svētais Gars pateica: “O-o, nē! O-o, nē! Ja tu mīli pasauli jeb pasaules lietas, tad Dieva mīlestības pat nav tevī.”

41 Tāpēc es nodomāju: “Nu, tādā gadījumā es negribu pielāgoties šai pasaulei. Tā tas ir.”

42 Un tad Svētais Gars man sāka atklāt šo Vēstījumu. Šorīt man nepietiktu tam laika; turklāt es esmu ļoti noguris. Iespējams, ja Kungs gribēs, nākamsvētdien no rīta, ja mēs joprojām būsim uz vietas. Man šonedēļ ir jādodas dažos braucienos. Bet, ja es joprojām būšu šeit nākamsvētdien no rīta, ja Dievs gribēs. Brālis Nevils to paziņos savā translācijā sestdien. Un mēs būsim šeit un pacentīsimies izteikt to Vēstījumu. Un es gribu pamēģināt To kaut kā izteikt. Tas ir šīs dienas, stundas, laika Evaņģēlisks Vēstījums.

43 Kad, pirms sešiem mēnešiem es paredzēju, ka šis bija noslēdzošais gads Amerikai. Un mēs paskatīsimies, vai tas saskan ar Evaņģēliju vai nē. Šis ir tas laiks, kad ar viņu būs cauri. Tieši šogad viņa ies uz augšu vai uz leju. Tā tas ir.

44 Un tā, jūs, bērniņi, es gribu, lai jūs paņemat līdzī kādu papīra gabalu un ierakstiet to savas Bibeles vāka lapā, un, kad brāļa Branhama droši vien vairs nebūs, jūs redzēsiet, vai man

bija taisnība vai nē. Saprotat? Un jūs redzēsiet, vai Tas Kungs joprojām runā uz mani vai nē, saprotiet.

⁴⁵ Un tā, vēstule Romiešiem 4. nodaļa, turpinājumam es vienkārši gribu izlasīt Vārda fragmentu.

Ko lai sakām par savu ciltstēvu... pēc miesas, Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis?

Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisnots ar darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā.

Jo ko saka raksti? Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.

Bet, kam ir darbi, tam alga netiek piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna.

Kam darbu nav, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību.

⁴⁶ Un lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Vārdam. Un tā, šī nelielā tēma, ja to var šādi nosaukt, par kuru es gribu ar jums parunāt, saucas: *Dievišķā mīlestība*. Un, kad Dievišķā mīlestība ir projicēta un sasniedz savu galamērķi, tās vietu ieņem suverēnā žēlastība. Saprotat? Un tā, vai varat par to aizdomāties? Lūk, pārdomājiet to, lai jūs varētu to pamatīgi izprast. Saprotat? Kad Dievišķā mīlestība ir atspoguļota un sasniedz savu galamērķi, tad kontroli pārņem suverēnā žēlastība.

⁴⁷ Lūk, tas ir—ir neparasti, tas, kā cilvēki, dažādi cilvēki, un ko mēs darām mūsu saskarsmē ar citiem. Lūk, mums visiem ir jāatzīst šie fakti, ka ir cilvēki, kuriem blakus tev vienkārši patik atrasties. Un ir cilvēki, kuri ir jauki cilvēki, un tu viņus mīli, un tomēr tajā cilvēkā ir kaut kas, ka tev vienkārši—tev vienkārši ir grūti būt viņiem blakus. Lūk, mēs te runājam par faktiem. Un tā, lieta ir tāda, ka šis indivīds, virietis vai sieviete, pats rada šo atmosfēru.

⁴⁸ Tāpēc ka tu esi miniatūrs radītājs, jo jūs esat Dieva dēli un meitas. Nav nozīmes, cik dziļi grēkā jūs esat iegrimuši, jūs joprojām esat Dieva dēli un meitas, jo jūs esat krituši, deģenerējušies savā dvēselē un prātā. Taču Dievs ir jūsu Radītājs. Un jūsu pagrimuma stāvoklī jūs esat zuduši, pazudinātas Dieva radības, kurus pārvalda velns, tā tas ir, taču joprojām jūs esat Dieva dēli un meitas. “Viņš negrib, lai kāds no jums aizietu bojā, bet lai visi nāktu pie atgriešanās.” Saprotat? Un Viņš ir izdarījis visu, kas—kas vien iespējams, jo... To varēja izdarīt tikai Pats Dievs, iedot Savām radībām šo iespēju to pieņemt un kļūt tādiem, kādus Viņš vēlas jūs redzēt, atkal atvest jūs pareizajā stāvoklī. Un neviens cilvēks... .

⁴⁹ Lūk, te nu tas ir, un tas ir diezgan asi: taču neviens cilvēks nav veselīgā psihiskā stāvoklī, kamēr viņš nav pieņēmis Kungu Jēzu. Tie ir dziļi vārdi, bet tā ir patiesība. Neviens cilvēks nav psihiski vesels, kamēr viņš nav pieņēmis Jēzu Kristu kā savu

Glābēju. Tas izklausās. . . Bet tā saka Bībele. Protams, tā ir taisnība. Viņš ir Tas. Un jūsu radītajā būtnē. . . Un tā, darot to, jūs būsiet jukuši šīs pasaules acīs. Jo jums ir jāiziet no tās atmosfēras, kurā jūs atrodaties, un jāieiet citā atmosfērā. Kad jūs to darāt, Dievs paceļ jūs augšup no šīs pasaules, un jūs dzīvojat Debesu atmosfērā. Saprotat? Un tad šai pasaulei jūs vienkārši esat tās pretstats. Saprotat? Un Tas ir pretstats pasaulei. Saprotat?

⁵⁰ Un tā, jūs gribat, lai Kristus jūs paceļ tajā atmosfērā, kurā jūs esat laimīgi, mierīgi. Un tad, būdami tajā, jūs radāt situāciju.

⁵¹ Lūk, ļoti bieži mēs draudzēs. . . Varbūt tas šķitis divaini, taču vienkārši pavērojiet to. Lūk, tas ir draudzei, tas ir cilvēkiem. Cilvēki pārņem viens otra garu tā vietā, lai dabūtu Svēto Garu. Atnāciet uz cilvēku grupiņu un pavērojiet, kā uzvedas tas cilvēks. Un—un tie cilvēki, kas nāk uz to sanāksmi, uzreiz redzēsiet, ka viņi izturas vienādi. Jūs vienmēr. . .

⁵² Paņemiet labu sievieti un sliktu vīrieti; un vai nu viņš. . . Vai nu viņš kļūs par labu vīrieti, vai arī viņa par sliktu sievieti. Un tajā atmosfērā, kurā jūs dzīvojat, jūs projicējat saviem biedriem, kas jūs esat.

⁵³ Tādā gadījumā, kādiem gan mums ir jābūt cilvēkiem, ja jau mēs esam kristieši? Kādā mums ir jādzīvo atmosfērā? Mums ir jābūt mierinošā, nomierinošā, dziedinošā atmosfērā, visu laiku esot ar sirdi lūgšanā, ar dziļu mīlestību pret katru cilvēku, ar ko mēs saskaramies. Un tas būs. . .

⁵⁴ Es gribu pateikt šai nelielajai draudzītei, kura par mani lūdza, par vispasaules misionāra braucieniem: lūk, kur ir mani panākumi lūgšanā par slimajiem. Ja es nevaru izjust cilvēka slimību, tad parasti no tā nav nekāda labuma. Ir tik ļoti tajā jāieiet, līdz vienkārši. . . Un tu pats to jūti.

⁵⁵ Lūk, pirms kāda laika viens pavecs meksikānis tur uz platformas, kad viņš uzskrēja uz platformas. Daudz ticības, viņš nokrita pie zemes, izvilka savu rožukroni. Es—es pateicu viņam: “Tas nav nepieciešams,” caur tulku, brāli Espinozu. Tāpēc viņš piecēlās. Viņš stiepa savas rokas uz visām pusēm, un viņš sāka kaut kur iet. Viņš bija akls. Es paskatījos uz viņu. Es paskatījos uz tām vecajām, grumbainajām kājām, varbūt nekad dzīvē viņš nebija nēsājis kurpes. Es paskatījos uz savām korpēm, lai redzētu, vai tās viņam derētu. Es būtu viņam iedevis savas kurpes. Viņš bija akls. Kad es paskatījos, viņš plecos bija plataks. Tas virs, manuprāt, svēra vairāk par divsimt mārciņām. Viņš nevarētu uzvilkt manu žaketi.

⁵⁶ Un, kad viņš tur stāvēja, ar sirmiem matiem, es iedomājos par savu tēti. Es nodomāju: “Ja tētis būtu dzīvojis līdz aptuveni šim laikam, viņš būtu apmēram tikpat vecs kā šis, apmēram sešdesmit piecus vai septiņdesmit gadus vecs.” Un es iemilēju to viru tā, kad es par to domāju. “Varbūt viņš nekad dzīvē nav ēdis

labu maltiti. Varbūt nekad dzīvē pie galda nav sēdējis.” Un visu ko tādu, un turklāt vēl staigā tumsā.

⁵⁷ Tad Kaut Kas ienāca manā sirdi. Dievs, esi žēlīgs! Viņš ir cilvēks. Viņš ir brālis. Un, kad Tas atnāk, tad atnāk svaidījums. Apkārt kaut kas sāk darboties, un tu esi . . . Tas tiek projicēts tam cilvēkam. Pēc briža es izdzirdēju, kā viņš izkļiedz kaut ko man pār plecu. Un viņš kļiedza: “Es redzu. Es redzu.”

⁵⁸ Kas tas bija? Dievišķā milestība. Svētais Gars bija projicējis līdzjūtību, tajā virietī. Un tādā veidā ceļa beigās, kad viņš nevarēja . . . Vairs neko nevarēja izdarīt. Un milestība bija ieņēmusi savu vietu, un milestība satikās ar milestību, tad sāka darboties suverēnā žēlastība. Un Dievs caur suverēno žēlastību atjaunoja tam cilvēkam redzi. Saprotat? Pirmkārt, tev ir jāieiet tajā visā.

⁵⁹ Tieši tā ir jārikojas ar grēcinieku. Daudzi cilvēki lūdz par grēciniekiem. Tas ir labi. Taču ne jau tā ir jāiemanto grēcinieks. Grēcinieka iemantošana ir tavs darbs. Tu neiegūsti viņu, lūgdamies par viņu. Tu iegūsti viņu, iegūstai—iegūsti viņu, runādams ar viņu un iepazīstinot viņu ar Kristu. Tas ir tavs darbs. Tas ir tavs pienākums iemantot grēciniekus, runājot ar viņiem. Un projicējot viņiem Dieva milestību caur Dieva Vārdu, kas iemanto grēcinieku. Kāds saka: “Nekad neesmu gājis uz baznīcu. Bet man patīk *tā* sievietē. Man patīk *tas* puisis.” Saprotiet, jo tu viņus iemanto. Ja tu paliktu mājās un tik vien kā lūgtos par grēcinieku un vispār nekontaktētos ar viņu, gandrīz neko nevarētu izdarīt. Bet tev ir jālūdz un tad jānododas. Tā tas ir. Ejiet un dariet to. Lūk, šis milestības projicēšana.

⁶⁰ Lūk, pirms pāris dienām es klausījos kāda liela arklu ražotāja liecību, viņš stāvēja uz platformas. Nu, tur sēdēja uzņēmēji no visas pasaules, sēdēja uz tās platformas, un šis arklu virs. Viņš piecēlās, viņš sacīja: “Nu, es nezināju, ka man bija vajadzīga operācija.” Un es to viru milu. Un viņš ir liels brāļa Roberta, mana drauga, sekotājs. Un tāpēc, kad . . . Viņš sacīja: “Kad es uzināju, ka esmu slimis un ka man bija akmeņu problēma, nierakmeņi, tā sanāca, ka es pusdienoju kopā ar brāli Oralu.” Un sacīja: “Brālis Orals piecēlās un sacīja: ‘Lūk, brāli, es—es redzu, ka tu esi ciešanās, tāpēc,’ viņš sacīja, ‘es—es par tevi palūgšu.’”

⁶¹ “Un tas sacīja: ‘Nu ko, slava Kungam! Es tieši gribēju tev to pateikt, brāli Oral.’”

⁶² Un sacīja, ka Orals pienāca un uzlika savas rokas viņa nierēm, “un sacīja: ‘Es apsauce to nierakmeni, un lai tas nekavējoties atstāj šo viru.’” Un sacīja: “Kad viņš to izdarīja,” sacīja, “man kļuva vieglāk.” Un sacīja: “Pēc isa laiciņa tas atkal atgriezās.” Sacīja: “Es atkal devos pie brāļa Orala.” Un sacīja: “Viņš atkal palūdza. Man kļuva vieglāk. Taču katru reizi, kad tas atsākās, kļuva vēl sliktāk.”

63 Un viņš sacīja: “Tad, nākamais, par ko es iedomājos: ‘Ja vien es varētu aizbraukt,’” viņš sacīja, “‘pie brāļa Branhama un nostāties viņa priekšā. Un Svētais Gars tad atnāktu pie viņa un pateiktu man, kāpēc es netiku dziedināts, kad par mani palūza brālis Orals.”

64 Un tā, viņš devās ceļā un viņš atbrauca uz Luisinānu. Es biju tur kalpošanās. Un es nostāvēju viņa priekšā divdesmit minūtes. Svētais Gars klusēja, pilnīgi neko nepateica. Es palūdzu par viņu, un viņš pateica, ka viņš jūtas labāk. Un viņš aizbrauca, pēc tam viņš sanervozējās, satraucās. Viņš gāja no vienas vietas uz otru, visi: “Lūdzam par viņu! Lūgšim par viņu!” Un viņš milēja To Kungu.

65 Taču visbeidzot nonāca līdz tam, ka viņš bija . . . aizsūtīja viņu pie Maijo ārstiem. Maijo viņu izmeklēja un pateica: “Iespēja izdzīvot jums ir viena no tūkstoša. Ir sākusies infekcija. Jums viss ķermenis ir saindēts un urēmisks,” un, ak, es neatceros kas vēl. Pateica: “Jums ir viena iespēja no tūkstoša.”

66 Tāpēc viņš sacīja: “Es to pieņēmu.” Viņš sacīja: “Es lūdzos: ‘Ak, Dievs, Tu zini, ka es Tevi milu. Un es esmu bijis pie visiem Taviem kalpiem.”

67 Un viņš noriskēja, un viņi to iemidzināja. Un sacīja, ka tad, kad viņš pamodās tai istabā, viņš sacīja, ka istabā mirdzēja Gaisma, un viņam visapkārt bija Dieva Godība.

68 Un ārsti bija pārsteigti. Viņi ienāca un sacīja: “Nu, kas šeit notika?”

“Nu,” sacīja viņš, “man gribas braukt mājās.”

69 Kas tas bija? Redziet, viņš bija uzbūvējis savas cerības uz: “Ja kādreiz ar mani kaut kas notiks, es došos pie brāļa Roberta. Ja tas cietis neveiksmi, es došos pie brāļa Branhama.” Un tomēr viņš milēja Kungu Jēzu. Dievam vajadzēja ļaut tam visam izgāzties, lai viņš tur gulētu savā gultā, un kad pat ārsts sacīja: “Mēs neko nevaram izdarīt.”

70 Un tad, kad Dievišķā mīlestība bija nonākusi līdz galam, iejaucās suverēnā žēlastība un ieņēma tās vietu. Viņš daris to katru reizi; ja tavi vadmotivi ir pareizi, tavas izvēles ir pareizas, ja tev būs Dievišķā mīlestība un tu ticēsi, iesi uz priekšu, ne par ko nešauboties. Kad nonāks līdz tam, ka izskatīsies, ka ir pienākušas ceļa beigas, tad kontroli pārņems suverēnā žēlastība.

71 Es taču esmu redzējis, kā tas darbojas! Cik daudz tā ir bijis manā dzīvē! Un nevis tikai caur teoloģiju vai nevis caur kaut kādu—kāda cita pieredzi. Es šodien ļoti priecājos, ka varu runāt no personīgās pieredzes, zinot, ka tā ir patiesība. Tad kāpēc lai mēs baidītos? Ja mēs zinām, ka Kristus mīlestība Dievišķā veidā atrodas mūsu sirdī, ka mēs esam pārgājuši no nāves Dzīvē, tad nekādiem elles dēmoniņiem nav nekādu iespēju ienākt, pat ne nāvē, ja turpināsiet būt tajā mīlestībā un ticībā.

⁷² Tas ir gluži kā mazs bērniņš. Paņemsim par piemēru bērniņu. . . Es parādišu jums, lai mazie draudziņi var to saprast. Lūk, šeit mums priekšā sēž Kellijas kundze. Reiz kāds piedzēries kareivis, man šķiet, uzbrauca tur viņiem virsū. Un viņu pacēla tur kā mirušu. Viņi ielika viņu slimnīcā bezsamaņas stāvoklī. Tad vairs nekas nevarēja palīdzēt, un viņa jau mira. Un tomēr Dievišķā mīlestība bija viņas sirdī, viņa tika tam pāri. Todien tur iegāja, un tad tika atspoguļota suverēnā žēlastība, pēc Dievišķās mīlestības. Un, lūk, šorīt viņa sēž mūsu vidū, viņa šodien ir dzīva.

⁷³ Redziet, tas ir kaut kas, kas notiek. Kad tev vairs nav kur likties, kad aizej tik tālu, kad vairs nevari pakustēties, tad ienāks Dieva Spēks caur suverēno žēlastību, tas, ko tu ieraugi.

⁷⁴ Paņemiet par piemēru mazu bērniņu, mazulīti, kuram uznāk dusmiņas, lēkmes, un viņi bļauj un spārdās, un brēc. Un tad negaidot viņi aiztur elpu. Un tu redzi, kā mamma viņu sagrābj un rausta viņu, un paceļ viņu gaisā, pūš viņam sejā. Lieciet viņu mierā. Vēl nekad medicīnas vēsturē neviens no tā nav nomiris. Viņi nemirs. Viņam vienkārši ir dusmiņas. Viņš mēģina iegūt līdzjūtību. Viņš mēģina panākt kaut kādu izdabāšanu, un tā ir tikai dusmu lēkme. Bet, kad viņa dusmu lēkme aiziet līdz tam, ka viņš aiztur savu elpu tā, ka jau vairs nevar turpināt, tad sāk darboties daba, un viņš atslābst un atkal sāk elpot. Visa jūsu ņemšana rokās un bļaušana tikai padara. . . brēkšana un pūšana viņam sejā, viņam no tā ir sliktāk.

⁷⁵ Tieši tāpat tas ir, kad mēs ceļojam no draudzes uz draudzi, no staba uz mietu, no dziedināšanas dievkalpojuma uz dziedināšanas dievkalpojumu. Brāli, paņem mīlestību un dodies uz priekšu, jo tu esi ceļa galā. Dievs projicēs suverēno žēlastību, kad tu nonāksi tā ceļa galā. Kad mīlestība ir sasniegusi savu mēru, tad Dievam ir pienākums. Kad tu esi nonācis līdz galam, un cilvēks vairs nevar, tad kontroli pārņem žēlastība. Tāda ir Dieva daba, šādi darīt.

⁷⁶ Es taču pats to esmu redzējis! Kā tad, kad es biju. . . Piedodiet par šādu personīgu liecību, es isi. Jūs esat lasījuši to grāmatu. Todien tur Portlendā, Oregonas štatā, kad pie platformas pieskrēja tas maniaks, grasījās mani nogalināt. Jūs visi to, iespējams, esat lasījuši tai grāmatā. Kas notika? Dievs sūtīja mani sludināt Evaņģēliju. Tieši to es dariju.

⁷⁷ Sapulcējās tūkstošiem cilvēku. Ielas bija pārbāztas ar stāvošiem cilvēkiem, un vairāk kā seši tūkstoši cilvēku bija iekšā; un lija stiprs lietus, un tur stāvēja cilvēki. Viņu sirdis ilgējās, bija izsalkušas. Toreiz darba laukā vēl neviena nebija. Tās sanāksmes bija ļoti piesaistošas. Un viņiem bija jāstumj tevi cauri puļļiem un visu ko tādu policijas pavadībā, lai ivestu tevi iekšā.

⁷⁸ Es biju istabā un atvedu tur pie Kristus divus jauniņus virsniekus, tur pārgērbšanās telpā; divus jaunus puisus, kuri

strādāja policijā, nedaudz vecāki par divdesmit gadiem. Viena tā puīša māte bija dziedināta iepriekšējā vakarā. Un viņi abi tur noietās ceļos, un es atvedu viņus pie Kunga Jēzus.

⁷⁹ Es iznācu uz platformas runāt par ticību. Un negaidot parādījās maniaks, kurš to pēcpusdien bija iesitis vienam sludinātājam uz ielas, aizbēdzis no psihiatriskās slimnīcas, salauza viņa atslēgas kaulu, salauza viņam žokli. Viņam bija mānija nogalināt sludinātājus. Viņš ieskrēja un nodomāja: “Ši ir mana iespēja.” Viņš uzkāpa uz platformas; viņš svēra aptuveni 250 vai 260 mārciņas, vairāk kā divi metri garš, vicinādams visapkārt savas dūres. Viņš sacīja: “Tu, liekuli! Tu, čūska zālē!”

⁸⁰ Te nu tas bija. Dieva kalpošana ir kārtībā; cilvēki tiek dziedināti; tūkstošiem tiek izglābti un svētīti; kalpotāji tiek iedvesmoti. Šī lielā atmoda, toreiz pašā savā iesākumā, sāka virzīties pāri visai pasaulei. Tur sēdēja T.L. Osborns (Āmen!), kurš bija iemantojis Kristum desmitiem tūkstošiem dvēseļu; viņš tur sēdēja, būdams draudzes gans draudzītē ar kādiem astoņiem vai desmit cilvēkiem sanāksmē, viņš skatījās, atrazdamies balkonā.

⁸¹ Un tas maniaks uzskrēja uz platformas, lai izjauktu Tā Kunga sanāksmi. Un viņš sacīja: “Tu, čūska zālē! Tu, liekulis, kas izliekas par Dieva kalpu. Es tev šovakar parādišu, ka tu neesi nekāds Dieva kalps. Un es pārlauzīšu katru kauliņu tavā nožēlojamā ķermenī.” Un viņš uzskrēja tur augšā un atvezejās ar savu lielo dūri, lai man iesistu.

Es pagriezos. Sludinātāji aizskrēja uz visām pusēm un tā tālāk.

⁸² Stāvēju, viņš nokremšļojās un iesplāva man sejā. Viņš sacīja: “Tu, čūska zālē! Es parādišu tev, kāds tu tur esi Dieva kalps. Tu, krāpnieks!”

⁸³ Es pilnīgi neko neteicu. Es vienkārši skatījos uz viņu. Un te pēkšņi Svētais Gars kaut kā . . .

⁸⁴ Ko jūs nodomātu, ja kāds cilvēks iesplautu jums sejā? Nu, ja tev ir kaut nelielas dusmas, tās pacelsies. Protams, tas notiks. Un tur iznāk divi policisti, tie paši policisti, kas . . . ? . . . ar to visu rokās, lai sasietu to vīru, lai viņu aizvāktu prom. Taču es nevarēju ļaut viņiem to izdarīt.

⁸⁵ Dievs bija atnesis mani sirdi mīlestību uz to mirstīgo būtni. Es nodomāju: “Tas nav tas cilvēks. Tas ir velns, kas ir novedis viņu tādā stāvoklī. Tas vīrietis būtu normāls vīrietis, kurš grib mīlēt un dzīvot, kā to dara citi cilvēki. Bet tas ir velns, kurš viņu tādu ir padarījis.” Un mīlestība uz to cilvēku sāka plūst ārā. Un tad negaidīti tas vīrietis sabruka un nokrita tur uz manām kājām. Kad Dievišķā mīlestība bija projicēta, iejaucās suverēnā žēlastība un ieņēma tās vietu. Viņa tā daris vienmēr.

⁸⁶ Nesen šeit, kad...Varbūt es jums par to jau stāstīju. Pagājušajā gadā, tas ir, jau aizpagājušā gadā. Es pļāvu zālāju tur pie sevis pagalmā, gribēju nopļaut zāli it visur sev pagalmā. Man gadījās pārtraukt un pārgērbties, iet un lūgt par kādu, atkal iet ārā. Nu, mans pagalms bija aizaudzis. Pirms es...Tur aizmugurē, pirms es nopļāvu priekšpusi, tur viss jau aizauga.

⁸⁷ Un tā es, viendien es biju aizmugures pagalmā ar savu veco pļaujmašīnu un pļāvu, centos, ar nelielu elektrisko pļaujmašīnu. Un es aizmirsu, ka tur stūri bija iršu pūznis. Un es ietricos tajā ar pļaujmašīnu. Un tur aizmugurējā pagalmā es biju novilcis kreklu, biju bez krekla. Es uzsitu ar to pļaujmašīnu pa to žogu, un es biju bez krekla. Un vienā acumirkli es viss biju noklāts ar iršiem. Jūs zināt, kādi tie ir, liels iršu pūznis; tie tevi nogalinās. Tādi milzīgi, riktīgi dūca! Ak, es nodomāju... .

⁸⁸ Sākumā es pārbijos. Pēc tam negaidot kaut kas sāka notikt, sāka nomierināt. Tie irši, tie joprojām it visur dūca. Nu, tas izklausisies bērnišķīgi, tas izklausisies jauneklīgi. Bet Dievs debesis, zina, vai tā ir taisnība vai nē, par Kuru es stāvu. Tad, tā vietā, lai mēģinātu cīnīties un sist un daudzit tos iršus, pār mani nonāca tāda kā dievišķīga mīlestība.

⁸⁹ Un es nodomāju: “Nabaga mazie draudzīņi, jums ir tiesības uztaisīt pūzni. Tieši tā Dievs jūs ir izveidojis, lai jūs varētu sevi aizstāvēt. Un es jūs iztraucēju, un man ir žēl, ka es tā izdarīju. Ja man tas būtu jādara vēlreiz, tad es jūs netraucētu. Es negribēju tā darīt.” Un es sacīju: “Es esmu Tā Kunga kalps. Un šeit ir Viņa slimie bērni, par kuriem ir jālūdz, un man ir jāsteidzas un jānopļauj šis pagalms. Un tā, jūs, mazās Dieva radībiņas, Jēzus Kristus Vārdā, atgriezieties savā pūznī. Es jūs netraucēšu.”

⁹⁰ Un kas tas bija? Tā bija vieta, kur mani būtu varējuši sadzelt līdz nāvei. Dieva mīlestībā, ar pakļāvušos sirdi, atnāca mīlestības projicēšana, un kontroli pārņēma suverēnā žēlastība; kas gan varēja pateikt tiem iršiem, izteikt, un visi—un visi visi irši aplidoja loku, un izvietojās kā militāru kareivju grupa, un pa taisno atgriezās savā pūznī.

⁹¹ Kas tas bija? Es nebūtu varējis runāt uz tiem iršiem. Man nav veida, kā uz tiem runāt. Kā gan es varētu viņus atturēt no iedzelšanas man? Tās bija manas beigas. Taču man bija mīlestība. Dievs iedeva mīlestību uz tiem iršiem, un es runāju uz viņiem ar savu balsi. Un Svētais Gars caur suverēno žēlastību aizveda tos iršus tieši uz viņu pūzni.

⁹² Reiz netālu, uz priekšu pa ceļu uz Gernsiju, tur Henrivilā. Tas lielais vērsis, kas bija nogalinājis vienu melnādainu viru, šeit Berka fermā. Nogalināja vienu melnādaino, tāpat teju vai nogalināja arī to Vesta puiku. Tur fermā viņi bija izdzinuši viņu ārā. Es to nezinaju. Es biju patruļā. Man būtu bijis jānēsā līdzī pistole; taču man tās nebija.

⁹³ Reiz būdams ceļā, es nodomāju aiziet—aiziet uz turieni, palūgt par vienu slimu cilvēku. Es gāju pāri tam laukam, nedomādams, ka uz tā lauka atradās tas vērsis. Un es biju aizgājis un atrados jau tā lauka vidū. Kas notika? Nez no kurienes, no tā nelielā krūmu pudura uzcēlās tas lielais ciņu vērsis, viņam bija *šitik* gari ragi, un viņš ieaurojās. Es sapratu, ka tas ir tas slepkava.

⁹⁴ Es atskatījos. Es biju pārāk tālu no žoga, kādus divsimt metrus. Bet viņš stāvēja trīsdesmit, četrdesmit pēdas no manis. Tur nu viņš stāvēja ar nolaistiem ragiem, izlaida tādu pamatīgu, lielu rēcienu. Man nebija nekāda ieroča un nekāda koka, kurā uzrāpties. Es nevarēju atgriezties pie žoga. Es nodomāju: “Nu ko, tās ir beigas. Bill Branham, lūk, kur tu satiksi savu nāvi, tiksī nomocīts, sabadīts līdz nāvei, šeit uz šī lauka.” Es tur stāvēju.

⁹⁵ Taču pavisam negaidot Kaut Kas sāka tur nolaisties . . . ? . . . sirdi. Dieva godība. Kaut kas ienāca manā sirdī. Es nodomāju: “Es iztraucēju to nabaga dzīvnieku. Tas nav tas nabaga dzīvnieks. Tas ir velns, kas liek tam to darīt.”

⁹⁶ Un es zināju tikai vienu . . . Te nu tas ir. Es gribu, lai jūs to dzirdētu. Ir tikai viena lieta, kas uzvarēs velnu, un tā ir tīra Dievišķā mīlestība. Mīlestība uzvarēs visu. “Dievs tik ļoti milēja pasauli,” tā uzvarēja grēka jautājumu, tā uzvarēja slimību jautājumu. Tā uzvarēs domstarpības draudzē. Tā uzvarēs visu, kas ir citādāks nekā Tā, to, ka ir jāuzvar. Tā uzvarēs, ja vien jūs ļausiet Tai to izdarīt.

⁹⁷ Un šis lielais dzīvnieks sāka nākt man virsū. Bet, tā vietā, lai ienīstu šo dzīvnieku, brāli Maik, es to milēju. Un es nodomāju: “Tu esi Dieva radība. Kas gan cits vēl varēja tevi radīt, ja ne Dievs? Un tu tur mierīgi gulēji, bet es atnācu uz tavu teritoriju, visapkārt laukam ir izlikti brīdinājumi. Es pat neaizdomājos par to. Es negāju kā parasti pa savu teritoriju, bet vienkārši gāju pa taisno, lai aizietu un palūgtu par slimu cilvēku.”

⁹⁸ Un tad es ieraudzīju, ka tas milzenis tuvojas, *šādi* šūpodams galvu. Un viņš devās pie manis, lai mani nogalinātu, un es to zināju.

⁹⁹ Taču sāka nākt Dievišķā mīlestība. Es nodomāju: “Nabaga radījums, mēmais lops, viņš taču neko nesaprot. Tu tur gulēji, bet es tevi iztraucēju. Lūk, es esmu Dieva kalps; tu esi Dieva radība. Jēzus Kristus Vārdā, ej atpakaļ un apgulies, jo es dodos, lai palūgtu par vienu no slimajiem Dieva bērniem. Ej atpakaļ un apgulies.”

¹⁰⁰ Bet tas vērsis no visa spēka skrēja pie manis. Nekādu bailu; es nebaidījos no viņa tieši tā, kā es nebaidos no brāļa Nevila, kurš sēž šeit. Manā sirdī bija vienkārši tīra, svēta mīlestība! Ko tā izdarīja? Tā izveidoja atmosfēru. Un tas vērsis ieskrēja tajā atmosfērā. Ne tālāk kā trīs metrus no manis viņš apstājās un izstiepa kājas. Viņš paskatījās taisni *šurp*, tik sakauts,

viņa skatiens bija ārkārtīgi rāms, un apgriezās, un aizgāja, un apgūlās. Un es pagāju viņam garām piecu pēdu attālumā. Kas tas bija? Kad ir parādīta Dievišķā mīlestība, tajā brīdī kontroli pārņem suverēnā žēlastība.

¹⁰¹ Tas bija tas pats Dievs, kurš atturēja lauvas no Daniēla. Bet tās nāca rēkdamas. Bet vecais Daniēls tur stāvēja, ietērpies Dieva mīlestībā. Lauvas aizgāja un apgūlās. Tās bija miermīlīgas.

¹⁰² Es tev saku, mans brāli, kad Dievs ietērpj tevi Dievišķajā mīlestībā, tad tev ir miers tajā ielejā. Tā tas ir.

¹⁰³ Pirms kāda laika es šeit braucu no Dalasas, Teksasas štatā. Es lidoju ar lidmašīnu, braucu mājās. Mums tur bija sanāksme. Un mēs iekļuvām vētrā, un lidmašīna bija spiesta nosēsties Memfisā. Un, kamēr es biju Memfisā, mani tur iekārtoja viesnīcā "Pibodi", ak, milzīga, švītīga vieta. Es jutos ne kā savā ādā. Es tovakar nokļuvu tur un pārņakšņoju. Nākošajā ritā viņi man pazvanīja un sacīja: "Vai godājama Branham?"

"Jā."

¹⁰⁴ Sacīja: "Limuzīns jūs paņems tieši pulksten septiņos. Lidmašīna dosies prom pusastoņos."

¹⁰⁵ Es sacīju: "Pateicos, ser," un noliku klausuli. Es piecēlos, palūdzu. Un es nodomāju: "Nu, varbūt man ir laiks aizskriet līdz pasta kastei. Man te ir vēstules, vakar vakarā es rakstīju atbildes." Es piecēlos un gāju pa ielu, eju pa ielu, dziedu.

Ir tādi cilvēki it visur,
Kuru sirdis uguns deg
Ar to Vasarsvētku uguni,
Kas tos tirus, šķistus darija;
Ak, tā manā sirdi tagad deg,
Ak, slavēts lai ir Viņa Vārds!
Es tā priecājos, ka esmu viens no viņiem.

¹⁰⁶ Es gāju pa ielu ar to vēstuļu saišķi rokās, gāju uz pastu. Es sajutu Kaut Ko neparastu. Jūs zināt, par ko es runāju, vai pareizi? Vienkārsi tāds pilnīgs miers. Ak, kāda sajūta! Es nodomāju: "Ak, cik tas ir brīnišķīgi!" Lūk, Doks agrāk mēdza dziedāt tādu dziesmiņu:

Ļauj man staigāt ar Debesu Balodi;
Un ceļu manu ar mīlestību piepildi.

¹⁰⁷ Es par to mēdzu aizdomāties. Un tā mīlestība sāk izlieties, pār mēru. Mums ir mīlestība, taču mums ir vajadzīga mīlestības pārpilnība, lai mīlestība list pār malām.

¹⁰⁸ Tu sacīsi: "O-o, es milu grēciniekus." Taču, ak, brāli, māsa, vai tu mili viņus pietiekami, lai ietu un runātu ar viņiem, censtos iegūt viņus Kristum? Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

Tu sacīsi: "Es milu To Kungu."

109 Bet vai tu vari uzticēties Viņam, kad ārsts pakrata savu galvu? Vai vari uzticēties Viņam, kad pilnīgi viss ir zudis? Tev ir vajadzīga pāri plūstoša kristība ar milestību, Dievišķā milestība. Kad izskatās, kad tu lūdzies, bet nesaņem atbildi uz savu lūgšanu, vai tu joprojām Viņu mīli? Vai ir kaut kas, Kas turpina tevi attīrīt? Tā ir Dieva suverēnā žēlastība, lūk, kam ir jāpārņem kontrole. Tā tam ir jānotiek. Tā ir Dieva daba. Dievs var rīkoties tikai un vienīgi tā.

110 Kad Dievs redzēja šīs pasaules grēku un redzēja, ka cilvēki mirst bez cerības un nevar izglābties, un tomēr Viņš zināja, ka cilvēki Viņu mīlēs, tas—tas kā stīgu sasprindzināja Dievu, un tas parādīja Dieva dabu. Dieva daba ir milestība. Dievs ir milestība. Un tas Dieva dabai lika saspringt tik ļoti, ka Viņam bija jāstagādā glābšanās ceļš tiem, kuri gribēja izglābties. Un Viņš sūtīja pasaulē Savu Dēlu grēcīgās miesas apveidā, lai aiznestu mūsu grēkus un slimības uz Golgātu. To izdarīja Dievs. Kad iznāca Dieva milestība, tā sauca pēc suverēnās žēlastības.

111 Un Dievs nekad neteica: “Ja tu izdarīsi to; ja tu izdarīsi *šito*, tad Es izdarīšu *to*.” Dievs, bez jebkādiem nosacījumiem Viņš sūtīja Savu Dēlu nomirt tavā vietā un atrisināja grēka jautājumu. Tam nebija nekāda sakara ar to, ko tu par to domāji, Dievs to vienalga izdarīja. Amen. Kad Dievišķā milestība saspringst, tad tās vieta ir jāņem suverēnajai žēlastībai. Nekā cita tur nav, kad Dievišķā milestība ir ieņēmusi pareizo vietu.

112 Klausieties uzmanīgi. Torīt, kad es izkāpu no lidmašīnas, tas ir, iznācu no viesnīcas, sāku iet pa ielu, es tur gāju uz priekšu dziedādams. Te pēkšņi šķita, ka Kaut Kas pār mani izlist, varena milestības plūsma. Es nodomāju: “Ak, ja vien es varētu . . . Ak, manuprāt, it kā es jūtu, ja vien es varētu ieraudzīt kādu, par ko palūgt!” Tieši tā tu jūties, kad kaut kas ir tavā sirdī, tas velk.

113 Viendien . . . Vai es varētu atkal uz britiņu apstāties? Viendien mazā Sāra saslima. Kad mēs devāmies ceļā, ak, bija tik karsts. Bet es katru nakti biju bijis nomodā, gulēju apmēram divas stundas, pārstāvji no visdažādākajām pasaules malām, bija jāsatiek *viens*, tad *otrs*, jālūdz, jāsludina trīs reizes dienā. Ak, vienkārši pārguris! Es vienkārši grasījos. . . Un tad es aizbraucu, un man bija jāpagaida. Bet pēc tam es aizbraucu dažus kilometrus no pilsētas. Un man tik ļoti sagribējās gulēt, pat agri no rīta, ka man bija jāapstājas ceļa malā un jāpaguļ. Nedaudz, dažas minūtes, cēlos augšā un turpināju. Es vienkārši nespēju noturēt acis vaļā, centos piepūlēties, lai tiktu pie tās sievietes. Pāri nokaitētajiem Nebraskas tuksnešiem, braukdams caur turieni.

114 Un es nodomāju: “Ak, vai!” Mazā Sāra tikai vēma un ristījās. Tā nabaga mazulīte visu nakti bija slimojusi. Nākamajā rītā viņa bija tik slima, ka mums vienkārši bija jāaptur mašīna. Viņas seja bija kļuvusi balta. Un turklāt es biju tik noguris un novārdzis,

es nodomāju: “Ak, Dievs! Ak, šī situācija ir briesmīga. Dievs, paskaties šurp, es—es nevaru stūrēt, es esmu tik noguris. Un es biju tur ar Taviem ļaudīm, mēģinot izdarīt visu iespējamo, bet mazā Sāra ir tik ļoti slima.” Nu, mēs devāmies . . .

¹¹⁵ Un es devos turp un uzliku viņai savas rokas. Es sacīju: “Dārgais Debesu Tēvs, Tu iedevi man šo bērniņu; tas ir Tavs. Es viņu tikai audzināju.” Es uzliku viņai savas rokas. Dziļi manā sirdī kaut kas sāka notikt. Tas apturēja vemšanu. Viņa vairs ne reizi nav vēmusi no tās dienas līdz šodienai.

¹¹⁶ Nākamajā dienā stipri saslima Bekija, kaut kas līdzīgs vīrusam, un viņa vēma, nabadzīte vēma visu nakti. Nākamajā dienā Meda sacīja: “Mēs nopirksim pentobismolu.” Ielējām pāris karotes un iedevām viņai. Tā nabadzīte vienkārši visu uzreiz izvēma.

¹¹⁷ Mēs iebraucām Tetonu rajonā. Kad mēs iebraucām no tā karstā apvidus, dodoties augšup, viņai sagriebējās apskatīt tos skaistos kalnus. Viņa to nespēja; viņai bija ļoti nelaba dūša. Es sacīju: “Dārgā, paskaties šurp. Es gribu paņemt . . .” Sacīju: “Tētis grib tevi nofotografēt, lai tur būtu redzams tas kalns.”

¹¹⁸ Viņa sacīja: “Ak, tēti, man ir tāda sajūta, it kā es mirstu.” Tāpēc mēs iedevām viņai vēl vienu pentobismolu.

Torit mēs pienesām lūgšanu, sacijām: “Kungs, esi žēlīgs.”

¹¹⁹ Un—un, ak, tas neko nelīdzēja. Un tā, mēs tikām tur augšā, un es izvedu viņu ārā. Es sacīju: “Dārgā, izej ārā svaigā gaisā.” Bija auksts. Viņai mugurā bija jaciņa. Uz zemes bija sniegs. Un tā, es izgāju, bet viņa centās . . . Viņa sacīja: “Jā, tēt.” Sāka: “Uh, uh.” Un no viņas mutītes sāka nākt ūdens. Es paskatījos, viņas aciņas aizslidēja atpakaļ. Un no viņas mazās mutītes tik ļoti teceja ārā ūdens.

¹²⁰ Es pienācu. Es paskatījos augšup uz kalnu. Es sacīju: “Es skatos uz kalniem, no kurienes nāks palīdzība mana. Mana palīdzība ir no Tā Kunga.”

¹²¹ Un pēkšņi dziļi mani Kaut Kas sagriezās. Ak, kā man gribētos piedzīvot to visu laiku! Es pienācu tur pie mašīnas no sāniem un atvēru durvis. Es sacīju: “Dārgumiņ, paskaties šurp uz tēti.” Ak vai! Tas atrisināja vemšanas jautājumu uz visiem laikiem. Pēc piecām minūtēm viņa jau skraidīja, spēlēdamās ar Sāru.

¹²² Kas tas bija? Kad tiek projicēta Dievišķā mīlestība, tās vietu ieņem suverēnā žēlastība. Noteikti.

¹²³ Torit es gāju pa Memfisas ielu; atpakaļ pie mana stāsta. Es gāju pa Memfisas ielu un dziedāju Tam Kungam, un pēkšņi Kaut Kas sacīja: “Apstājies.” Un es apstājos. Pēkšņi Tas pateica: “Pagriezies un ej atpakaļ pa citu ceļu.” Nu, tas bija upes virzienā.

¹²⁴ Es nodomāju: “Ak vai!” Es aizgāju nedaudz tālāk. Nodomāju: “Nu, tas bija tikai kaut kas, es vienkārši . . .” Ziniet,

ļoti bieži, ziniet, tev rodas iespaids. Un ļoti bieži cilvēki kļūdas, sekodami tādiem iespajdiem, nevis Dievišķajai vadībai. Tāpēc es gāju tālāk, es nodomāju: “Tā bija tikai mana sajūta.” Un, ak, jo tālāk es gāju, jo sliktāk tas kļuva. Es nogāju malīnā, paskatījos apkārt. Tur stāvēja daži zvejas piederumi. Es nolēmu, ka uzvedīšos (garām gāja cilvēki), vienkārši apskatīšu tās zvejas lietas. Kad es pienācu, uz trotuāra jau neviena nebija, tā cilvēku grupa jau aizgāja, tur pie luksofora. Es sacīju: “Dārgais Debesu Tēvs, ko Tu gribi, lai es daru? Vai tas biju Tu, kas runāja uz manu sirdi? Vienkārši man ir tāda sajūta, it kā man viss laužas uz āru, vienkārši Kaut Kas list ārā.”

Kaut Kas sacīja: “Pagriezies un ej atpakaļ.”

Es sacīju: “Uz kurienu?”

¹²⁵ Sacīja: “Pagriezies un ej atpakaļ.” Nav svarīgi uz kurienu. Vienkārši turpini iet!

¹²⁶ Es pagriezos un sāku iet atpakaļ pa to ielu. Es gāju. Es paskatījos savā pulkstenī, tas mani joprojām steidzināja, laiks jau beidzās. Aizgāju nedaudz tālāk, laiks beidzās, pusastoni; jālido pulksten astoņos: “Ak vai, vai, vai!” Es biju aizgājis jau tur, kur, šķiet, bija tikai melnādaino mājas, daudzas vecas melnādaino mājas, diezgan tālu. Un es tur gāju, saule tad jau bija ļoti augstu, agrs pavasaris, mākoņu vispār nebija. Es nodomāju: “Nu ko, esmu nokavējis manu . . . es—es nokavēju savu lidmašīnu.” Taču es nodomāju: “Ak, Dievs, es . . . Tas nekas, ja es nokavēju lidmašīnu, galvenais, lai Tu . . . Kur Tu ved mani, Kungs? Es nezinu, kur Tu mani ved. Kur es eju?” Tā nav mana darišana; ir vienkārši jāsoļo tālāk. Es vienkārši gāju tālāk.

¹²⁷ Pēc kāda laika es paskatījos. Atspiedusies pret vārtiem, lūk *šādi*, stāvēja tipiska melnādaina “tante Džemaima”, atspiedusies pret vārtiem, ar lieliem, tukliem vaigiem; stāvēja tur, bet uz galvas bija *šādi* apsiets krekls un sasiets aizmugurē. Es šādi gāju uz priekšu. Un es aizgāju līdz viņai, pa viņas lielajiem vaigiem, lūk šādi, tecēja asaras. Viņa paskatījās uz mani, sacīja: “Labrit, pārson.”

Es sacīju: “Madam,” sacīju, “labrit.”

¹²⁸ Viņa it kā pasmaidīja un paskatījās uz mani, acis bija asaras. Es nodomāju: “Viņa nosauca mani par ‘pārsonu.’” Tā viņi dienvidos sauc sludinātāju, ziniet.

Un es pajautāju: “No kurienu tu zini, ka es esmu pārsons?”

Viņa atbildēja: “Es zināju, ka tu atnāksi.”

“Kas?”

Sacīja: “Es zināju, ka tu atnāksi.”

Es sacīju: “Tantiņ, es nesaprotu. Vai tu man paskaidrosi?”

¹²⁹ Viņa sacīja: “Zini, vai esi kādreiz lasījis to stāstu par sunamietu, kurai nebija bērnu, un viņa palūdza Tam Kungam

iedot viņai bērnu?” Un sacīja: “Un atnāca Ēlija un viņu svētīja, un viņa dabūja bērnu?”

Es sacīju: “Jā, madam. Es to atceros.”

¹³⁰ Viņa sacīja: “Es esmu tāda sieviete.” Sacīja: “Man vispār nebija bērnu. Un es lūdzos Tam Kungam un es pateicu Kungam, ja Viņš mani svētīs un iedos man bērniņu, tad es audzināšu to Viņam.” Un sacīja: “Viņš iedeva man bērniņu.” Un sacīja: “Es mazgāju drēbes uz veļas dēļa,” tā bija veca mājele nomalē. Sacīja: “Es mazgāju ar veļas dēli, lai izaudzinātu šo bērnu.” Un viņa sacīja: “Kad viņš izauga, pārson, viņš—viņš aizgāja pa nepareizu ceļu.” Un viņa sacīja: “Viņš sasējās ar nepareizu sabiedrību, un viņš guļ šeit iekšā, viņš mirst.”

¹³¹ Un saka: “Aizvakar šeit bija ārsta cilvēks, kad viņš zaudēja samaņu, un pateica, ka viņi vairs viņam nekādi nevar palīdzēt. Viņi deva viņam zāles pret sifilisu “sešsimt seši” un visu pārējo, dzīvsudrabu un penicilīnu; nelīdzēja. Venēriskā slimība, sifiliss, domājams, ka viņam ir beigts sirds vārstulis.”

¹³² Un sacīja: “Viņam vairs nekādi nevar palīdzēt.” Un sacīja: “Viņš šeit gulēja un mira. Un es sacīju: ‘Ak, Kungs, es negribu, lai mans bērniņš nomirst tādā stāvoklī.’” Un sacīja: “Es—es . . . Ja vien es varētu izdzirdēt, kā viņš saka, ka viņš ir glābts.” Un sacīja: “Es lūdzos un lūdzos divas naktis.”

¹³³ Sacīja: “Šorit, aptuveni pulksten trijos,” sacīja, “Tas Kungs mani iemidzināja, kad stāvēju uz ceļiem.” Sacīja: “Es redzēju sapni.” Sacīja: “Es redzēju, ka nāk virietis gaišā uzvalkā, uz galvas viņam ir sāniski uzlikta tāda kā kovboju cepure. Es sacīju: ‘Kungs, es esmu tā sieviete, bet kur ir Tavs Ēlija?’ Sacīja: ‘Lūk, viņš nāk.’”

¹³⁴ Sacīja: “Es uzreiz piecēlos no tās gultas un kopš tā laika es stāvu šeit, gaidīdama tevi.” Tieši tā biju apģērbts es, pilnīgi precīzi.

¹³⁵ Ak, mans brāli, kad ir projicēta Dievišķā mīlestība, tā mamma ar savu mazulīti, jā, simtu astoņdesmit mārciņas, taču viņš tik un tā bija viņas mazulītis, gulēja, mirdams negodā. Nebija nozīmes, cik ļoti viņš bija negodā, tas bija viņas mazulītis. Viņa milēja viņu. Tāda ir mātes mīlestība. Nebija nozīmes, cik daudz apkaunojuma viņš bija atnesis, viņa joprojām viņu milēja.

¹³⁶ Un, ja jūs nevarat aizmirst savu mazulīti, neskatoties ne uz ko, tad cik daudz vairāk Dievs nevar aizmirst tevi! Viņš sacīja: “Jūsu vārdi ir iegravēti Manu roku plaukstās. Māte var aizmirst savu zidaini, bet Es tevi nekad neaizmirsīšu.” Nav nozīmes, ko tu esi izdarījis, cik tālu tu esi atkritis, cik ļoti tu esi iepinies, Dievs joprojām tevi mil. Dievs tevi mil. Lai tā mīlestība virzās uz priekšu. Lai tā neaptrūkst.

¹³⁷ Un tā, viņa nopūtās. Viņa sacīja: “Ak, es vienkārši to nespēju.” Un viņa sacīja: “Pārson, es redzēju to sapni un es

redzēju, kā tu nāc.” Un sacīja: “Kad es paskatījos uz ielas un es ieraudzīju to gaišo uzvalku un to cepuri sāniski uz tavas galvas,” sacīja, “Gars man pateica: ‘Lūk, viņš.’” Un sacīja: “Vai tu neienāksi?”

¹³⁸ Es nodomāju: “Ak, Dievs,” es nodomāju, “varbūt Tu vedi mani tieši uz šo vietu, lūk, kāpēc man bija jāatnāk.” Es nezināju.

¹³⁹ Es atvēru vārtus. Uz tiem bija ķēde un arkla detaļa. Es nezinu, vai jūs tādu esat redzējuši vai nē. Es atvēru mazās durtiņas un iegāju.

¹⁴⁰ Brāli, es esmu bijis karaļu pilis. Es esmu bijis pasaules dārgākajās mājās. Esmu bijis dažās multimiljonāru mājās, kas ir vērtas divdesmit... pat divdesmit astoņus miljonus dolāru. Esmu staigājis pa viņu paklājiem, kas taisīti no šenila auduma, izklātiem no vienas malas līdz otrai, un es būtu varējis apgulties un mierīgi pagulēt uz viena paša paklāja, lūk, cik jaukas bija viņus mājas.

¹⁴¹ Taču tur pat lupatas uz gridas nebija. Un tur stāvēja veca dzelzs gulta ar stabiņiem; bet tas puisis bija apsegts ar parastu, vecu segu. Uz durvīm bija izkārtne: “Lai Dievs svēti mūsu namu.” Es zināju, ka atrodos kristiešu mājā. Es zināju, ka esmu tur, kur ir lūgtas lūgšanas. Uz sienām nebija skaistulišu fotogrāfijas, nebija vulgāru bilžu; bet tur uz galdiņa ar marmora virsmu gulēja atvērta Bībele.

¹⁴² Un tur uz gultas gulēja liels puisis, rokās turēja segu, atkārtoja: “Ūh! Ūh!”

¹⁴³ Es nodomāju: “Ak vai!” Pataustīju viņa pēdas, tās bija lipīgas un aukstas. Nāve bija uz tā puisa.

Bet viņš tik turpināja sacīt: “Ak, ir tik tumšs! Ir tik tumšs!”

Un es sacīju: “Par ko viņš runā?”

¹⁴⁴ Viņa sacīja: “Pārson,” sacīja, “viņam jau tās daudzās dienas šķiet, ka viņš peld pa lielu jūru, pazudis.” Sacīja: “Viņš nezina, kur viņš dodas.” Un sacīja: “Lūk, kāpēc man sāp sirds.” Sacīja: “Viņš peld prom un viņš ir pazudis, tur jūrā, un viņš nezina, kurp viņš dodas.” Sacīja: “Pārson, es esmu lūgusies. Es esmu darījusi visu. Es visu esmu izdarījusi. Es negribu, lai viņš aiziet pazušānā, pārson.” Un sacīja: “Lūk, kāpēc es lūdzos.”

Es pajautāju: “Tantiņ, kas tam puisim kait?”

¹⁴⁵ Viņa sacīja: “Tā ir venēriskā slimība. Ārsta cilvēks jau pateica, ka viņš mirst, vairs neko nevar līdzēt.” Un sacīja: “Viņš ir bezsamaņā. Viņš jau divas dienas ir pazudis tai jūrā.”

Viņa sacīja: “Vai tu par viņu palūgsi?”

¹⁴⁶ Es sacīju: “Tantiņ, mans vārds ir Branhams. Vai tu kādreiz par mani esi dzirdējusi?”

Viņa sacīja: “Nē, ser. Es nedomāju, ka kādreiz būtu par tevi dzirdējusi, pārson.”

147 Es sacīju: “Nu, es tev izstāstīšu vienu stāstu.” Es sacīju: “Mana kalpošana ir lūgties par slimajiem.”

Viņa sacīja: “Vai tiešām?”

148 Es sacīju: “Jā.” Un es sacīju, pastāstīju viņai par to, kā nolaidās lidmašīna un visu pārējo.

Viņa sacīja: “Vai tā ir patiesība, pārson?”

Es sacīju: “Jā.”

Viņa sacīja: “Nu, es zināju, ka Viņš mani nepievils.”

Es sacīju: “Tantiņ, palūdz tu.”

149 Un viņa tur nometās, un tā tik bija lūgšana! Ak, brāli, tā vecā svētā mācēja sarunāties ar Dievu. Tur nu viņa lūdzās, līdz asaras sāka birt no viņas acīm.

Es paskatījos augšup. Un viņš tik turpināja: “Ū-ū-h!”

Un es sacīju: “Tagad, tantiņ, palūgšu es. Tu lūdz kopā ar mani.”

150 Es uzliku savas rokas uz viņa pēdām. Es sacīju: “Debesu Tēvs, mana lidmašīna, cik nu es zinu, ir jau aizlidojusi. Un, lūk, šī nabaga vecā mamma raud par savu mazulīti. Kā nu es saprotu, tieši šurp Tu mani atvedi. Es lūdzu, lai Tu esi viņam žēlīgs.”

151 Un aptuveni tajā brīdī es izdzirdēju, kā viņš saka: “Mammiņ, o-o, mammiņ!”

152 Viņa piecēlās un noslaucīja asaras no savām acīm, viņa sacīja: “Jā, dārgumiņ. Vai mammiņas mazulītis jūtas labāk?” Sāka gļaudīt viņam galvu.

153 Viņš sacīja: “Mammu, istabā kļūst gaišs. Istabā kļūst gaišs.”

154 Suverēnā mīlestība! Kad Dievišķā mīlestība bija projicēta Dieva sirdij, tad suverēnajai žēlastībai bija jāatbild tās vietā. Kad es aizdomājos, kā tā nabaga māte lūgšanā stingri turējās pie Dieva un visu to! Un kas tad notika? Dievs caur Savu žēlsirdību, Dievs Savā žēlastībā nolaida no debesīm lidmašīnu un turēja to uz zemes, lai atbildētu un nabaga neizglītotas nēģeru sieviete lūgšanu, kad bija atspoguļota Dievišķā mīlestība. Nav nozīmes, cik viņa bija nabaga, cik viņa bija melna, cik viņa bija dzeltena, kas viņa bija; kad Dievišķā žēlastība ir projicēta, tās vieta ir jāņem suverēnajai žēlastībai. Tās tur vecās mammas mīlestība, kā viņa brēca!

155 Un tas puisis pēc dažiem. . . Apmēram divus gadus vēlāk es biju ceļā un es braucu ar vilcienu. Es izkāpu un devos nopirkt sev hamburgeru. Viņi tirgoja tos par kādiem septiņdesmit vai astoņdesmit centiem tur lidmašīnā, un es. . . tur vilcienā. Bet kioskā es varēju to nopirkt par aptuveni divdesmit centiem. Es izkāpu no vilciena, sāku iet. Te viens bagāžas nesejs saka: “Sveiks, pārson Branham!”

Es atskatījos. Es sacīju: “Labrīt, dēls.”

“Nu,” sacīja, “vai tad tu mani nepazīsti?”

Es sacīju: “Nē, domāju, ka nepazīstu.”

156 Sacīja: “Vai atceries, apmēram pirms diviem gadiem, kad tu ieradies un par mani palūdzi? Un tur bija mana mamma?”

Es sacīju: “Vai tu esi tas puisis?”

157 Sacīja: “Jā, ser, pārson Branham.” Sacīja: “Es ne tikai būt dziedināts, bet tagad būt glābts. Es būt kristietis.”

158 Suverēnā žēlastība! Tieši tā, brāli! Tik tiešām, kad žēlastība... Kad Dievs ierauga, ka mīlestība ir projicēta, žēlastībai ir jāieņem tās vieta.

159 Pirms dažām nedēļām pie manas mājas, jūs to atceraties, daudzi no jums, nu, tur gulēja tas oposums. Bet tā jaunā meitene bija paņēmusi un noslicinājusi savu bērniņu. Un, kad ad Dievs iedeva viņai bērniņu, viņa negribēja to audzināt, un viņa ietina to segā, un iemeta upē, un tur viņu noslicināja. Es sacīju: “Tā nav māte. Tas ir zemāk par suni. Dzīvnieks tā nebūtu darījis.”

160 Un, ja Dieva suverēnā mīlestība var tikt parādīta dzīvniekam, cik daudz vairāk tā var tikt parādīta vīrietim vai sievietei! Tā tas ir.

161 Un tā oposuma māte lida pa to celiņu, jūs zināt to stāstu. Un kā viņa atnāca un apgūlās tur uz maniem pakāpieniem veselu diennakti, bet es no tā vispār neko nesapratu.

162 Brālis Vuds un pārējie, kas tur sēdēja, un māsa Vuda, viņiem bija tās žēl, sacīja: “Brāli Branham, kāpēc tu ļauj viņai ciest? Un tie nabaga mazuliši oposumi dzer no viņas pienu; bet viņa tur guļ mirusi!” Sacīja: “Kāpēc tu nenonāvē viņus, brāli Branham, vai arī netiec vaļā no mammas?” Viņa nebija pavisam mirusi. Viņa bija... Ja viņai iebakstīja, tad viņa... tad viņa pakustējās.

Un tā viņa nogulēja tur visu nakti.

163 Bet nākamajā dienā tā mazā Bekija, viņa iznāca, viņa sacīja: “Tēti?” Nu, nākamajā rītā, apmēram rītausmā viņa sacīja: “Tēti, ko tu darīsi ar to oposumu?” Sacīja: “Vienkārši es visu nakti par viņu domāju.”

164 Un es sacīju: “Es arī, Bekij.” Es aizgāju uz istabu. Es sacīju: “Dārgumiņ, ej atpakaļ un liecies gulēt. Tev vēl ir par agru celties.”

165 Es tur apsēdos, savā darba istabā. Es nodomāju: “Nu...?...” Es nodomāju: “Ar to oposumu man kaut kas būs jādara. Es nezinu, ko lai dara.”

166 Tad es izdzirdēju Balsi, turklāt tā, kā es To nebiju gaidījis.

167 Tieši tur, kur torīt bija parādījušies āboli brālim Holam, kad viņš tika dziedināts no vēža. Tur, kur bija dziedināti slimie un nomocītie. Es sēdēju tajā nelielajā darba istabā.

168 Es izdzirdēju Balsi, kas teica: “Es atsūtīju viņu pie tevis. Viņa tur divdesmit četras stundas guļ kā lēdija, gaidot savu kārtu, kad par viņu palūgs. Bet tu Man pat vārdu par to neesi ieminējies.”

169 Es sacīju: “Nu, es nemaz to nezināju.” Es sacīju: “Nu, vai Tu gribi pateikt, ka to oposumu atsūtīji Tu?”

170 Es nodomāju: “Kas ar mani notiek? Vai es runāju pats ar sevi?” Es pieķēru, ka es atbildu pats sev.

171 Es izgāju ārā, mazā Bekija joprojām skatījās caur durvim. Es aizgāju uz turieni. Tur bija tas oposums; un viņa visa bija noklāta ar rasu, un tā tālāk. Es sacīju: “Debesu Tēvs, ja Tu esi atsūtījis šo nabaga neko nesaprotošo oposumu, ja viņu šurp esi atsūtījis Tu; lai es kaut kādā veidā sajustu sirdi mīlestību pret viņu kā pret māti, tāpēc es nespēju viņu nogalināt, nespēju nonāvēt viņas mazuļus. Un suverēno žēlastību, lai pasniegtu citiem cilvēkiem mācībstundu, kura tiem ir jāzina, esi atvedis viņu šurp. Un, Dievs, es lūdzu Kristus Vārdā, lai Tu viņu dziedini.”

172 Un tas oposums, viņas kājas bija pilnas ar tārpiem, tāpēc viņa vilka tās aiz sevis, tās bija uzpampušas divtik lielas; tas piecēlās uz tās kājas. Un savāca tos mazuļus savā kabatā, aizgāja pa to celiņu tieši tā, kā iet jebkurš normāls dzīvnieks, kādu jūs esat redzējuši. Pagriezās pret mani; it kā apgriezdamās sacīja: “Paldies tev, labais cilvēk.” Cik nu es zinu, šodien viņa ar saviem mazuļiem ir ļoti laimīga.

173 Kāpēc? Kad tiek projicēta Dievišķā mīlestība, tās vietu ieņem suverēnā žēlastība. Mans brāli, māsa, tavā dzīvē ir jādara tikai viena lieta, tas ir: “Mili To Kungu, savu Dievu, ar visu savu sirdi, visu savu dvēseli, visu savu stiprumu, visu tavu prātu,” un tici, ka katrs Vārds, ko Viņš ir pateicis, ir Patiesība. Un, kad tu nonāksi līdz ceļa galam un vairs nevarēsi iet tālāk, tad tiks projicēta Dievišķā, suverēnā žēlastība.

174 Es taču varētu pastāstīt, šeit, kad es tur gulēju, kad Maijo brāļi bija no manis atsacījušies, sēdēju tur uz lieveņa, bet man blakus sēdēja brālis Kokss, nesaprazdams, kas notiek. Es pat nevarēju to vairs izturēt. Taču pateicu . . .

DIEVIŠĶĀ MĪLESTĪBA LAT56-0826
(Divine Love)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā svētdienas ritā, 1956. gada 26. augustā, Branhama Saiešanas Telti Džefersonvilā, Indīanas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org